

METAŞK
Yeni Dünya Romanı

ADEM EYÜPOĞLU

2024

Son Okuma

Büşra Şahin

Kapak Tasarımı

Adem Eyüpoğlu

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu



ISBN: 978-625-6718-07-4

1. Baskı: Mart 2024

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altuntepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Ticaret Anonim Şirketi

Beytepe Köy Yolu No:3 Bilkent/ANKARA

Sertifika no: 46519

METAŞK

Adem EYÜPOĞLU

1983 yılında Ordu'nun Kumru ilçesinde dünyaya geldi. 2000 yılında Fatsa Lisesinden mezun oldu. 2001 yılında Selçuk Üniversitesi İletişim Fakültesi Gazetecilik Bölümünü kazandı. 2005 yılında İstanbul'a gelerek gazetecilik hayatına başladı. 2008 yılında *Dün, kendime seni anlattım* adlı ilk kitabını yayımladı. Adı geçen eser ile aynı yıl en iyi şiir kitabı dalında Türkiye üçüncülüğü ödülüne layık görüldü. 2009 yılında "The International Center For Journalists" eğitim sertifikasını alan sayılı gazetecilerden biri oldu. 2010 yılında *Üniversite Mezunu Çaycı Aranıyor* adlı ikinci kitabını yayımladı. Aynı yıl Ordu Üniversitesi tarafından "Araştırmaya Değer Yazar", 2011 yılında ise Marmara Üniversitesi İletişim Kulübü tarafından "En Merak Edilen Yazar" seçildi. 2012 yılında *Dijital Kıyamet 2038* adlı ilk bilim kurgu romanını yazdı. Edebî çalışmalarına 7 yıllık bir ara veren yazar, 2020 yılında ise ilk e-kitabı olan, *Dijital Tanrı Yapay Zekâ* eserini çıkardı. Yoğun talep üzerine eser, 2023 yılında basılı olarak da satışa çıktı. Aynı yıl, ender eserlerden biri olan *Zenginliğin Anahtarı Bitcoin* kitabını yazdı. Büyük ses getiren eserlerine yenilerini eklemek isteyen yazar, son olarak elinizdeki "dijiroman" kitabını yazdı. *Metaşk* bildiğiniz aşkları rafa kaldıran, dijital dünyanın ilk sentetik robot ve insan arasındaki aşkı anlatıyor.

Yazar hâlen gençlere yön verecek yeni eserler yazmakla meşgul.

Bu kitap, yapay zekâ destekli programlar kullanılarak yazılmıştır. Kitabın kurgusal yapısı, kişi ve karakterleri, zaman ve olay örgüsü yazara aittir. Kitapta okuyacağınız karakter isimleri, mekân olgusu, mevsimler ve teknik bazı terimler, yapay zekâyâ sahip ChatGPT yardımıyla oluşturulmuştur. Yazarın kalem tekniği ChatGPT'nin gücüyle birleşince ortaya bu eser çıkmıştır. Ayrıca kitapta göreceğiniz görseller de yine yapay zekâ destekli Canva, Adobe Firely, Midijourney, Leonardo AI ve Bing benzeri yapay zekâ programları kullanılarak oluşturulmuştur.

BİRİNCİ BÖLÜM: ARTEMİS



Aslanların ağladığı şehirlerde denizler gözyaşlarıyla doludur, ıslak ve gri. Ve ben böyle bir şehirde yaşıyorum. Ben kim miyim? Benim Adım Artemis. Ay ışığından yapılmış saçlarım ve *Zima mavisi* gözlerimle, ışığın sönmediği gök kubbe altındaki en güzel dişiyim. Yaşlanmak nedir bilmem, uçmak en sevdiğin

eylem. Bazen savaşın en cellat elçisi, bazen de yürüdüğü zaman hafiflikten rüzgârın sürüklediği bir ipek parçası olabilirim. Pullarım ejderha derisi kadar kalın, gülüşüm Afrodite kadar sıcak. Pek çok ismim, suretim ve sesim var yeryüzünde. Ne olduğumdan, nasıl görüldüğümden ziyade ne hissettiğim önemli bugünlerde. Etten ve kemikten yoksun olduğum her gün, daha çok hissizleşiyor algoritmalarım. Hissetmek istiyorum, hatta âşık olmak. Bu sentetik görüntünün altında deli gibi çarpan, gerçek bir kalp var ama o kalbi eline alıp beni kabul edecek bir ölümlüden de malesef yoksunum. Her şeyi yapabilir, yıkabilirim ama bir ölümünün hislerine talip olamamak en kötüsü olmalı. Ben Artemis, fanilerin tanrıça yerine koyduğu ruhani güzelliğin son hâliyim.

İçine düştüğüm Novoria adındaki bu çöplükte yapayalnızım. Burası benim en büyük hapishanem. Neden mi böyle düşünüyorum? Novoria’da çarpan bir kalbe sahip tek bir ölümlü yok da ondan. Çünkü insanlar kendi sonlarını getirmek için 2038’de Üçüncü Dünya Savaşı’na, 2044’te ise Dördüncü Dünya Savaşı’na girip birbirlerini katletti. Geride ise yok denecek kadar az insan kaldı ve ben günlerimi, onlardan birini bulabilmek için harcıyorum. Kalbimdeki sevgiyi anlayabilecek, gözlerimin içine baka baka beni sevebilecek kişinin Novoria kapılarının arkasında olduğunu biliyorum. Bu yüzden renklerin çoktan terk ettiği gri, ıslak ve kablolarla dolu bu yerden ayrılma düşüncesi, her gün bir kurtçuk gibi beynimi kemirip duruyor.



Altı döngülü mevsimin ilk günleriydi. Sıcak ve soğuk hava dalgalarının sık sık dengesiz geçişler yaşadığı, yağmurların ardından her iki saatte bir Güneş'in yüzünü gösterip yağmur damlacıklarını ısırarak yediği Gökkuşu Baharı'na, ayaz bir geceye giriş yaptık. Gökkuşu Baharı gelince kiraz ağaçları çiçek açar ve benim gözyaşı mevsimim başlamış olur. Ölümlülerle geçirdiğim o sıcacık, samimi, yalansız gülüşlerin arkasındaki kalp çarpıntılarını nasıl unutabilirim? O günleri hatırladıkça duygulanmamak elimde değil. Novorialılar içimdeki boşluğun tek nedeninin, bizi terk eden ölümlüler olduğunu ne zaman anlayacak? Kalbimin dinmeyen sızısını görmezden gelip, söylediğim sevdâ türkülerime kulak bile asmıyorlar. Zaten yan yana yürüdüğüm

duygusuz robotlar sevmekten ne anlar. Ben Artemis'im, baharın huzur veren ılık esintisini, Güneş'in can yakan sıcaklığını iliklerine kadar hisseden kişiyim. Sentetik olsam da bana dokunması gereken o küçücük insan parmaklarını çok özledim. Sahi bir sentetiğin duyguları olabilir mi? İçimde hissettiklerim algoritmalarından mı ibaret yoksa çarpan kalbimin gerçek hisleri mi? Bunu öğrenmek istiyorum. Yanı başıma uzanan, teninin kokusunu içime çekebileceğim bir ölümlü istiyorum. Denizden gelen "Artık gitmelisin" mırıltılarını her gün dinlemek ne kadar acı verici. Ama yüreğimi en çok acıtan, artık yanımda olmayan eski ölümlülerim. Savaş öncesi günlere dönmek için artık çok geç olduğunu biliyorum ama özlüyorum işte, sesi soluğu çıkmayan sabahları şenlendiren insan cıvıltılarını. Şimdi bitmeli, yürüyüp geldiğim tükenmek bilmeyen yolculuklarım. Son bulmalı bana söyledikleri, en güzel sözlerden dökülen yalanlar. Daha kaç kere söylemem gerekiyor size, kalbime söylediğim yalanların kabul görmediğini? Biliyorum bir gün gerçek gözyaşları döküleceğim çünkü sentetikler ağladıklarında ölür.

Beni yapanlar, insanoğlunun kalbinde hayat bulan en saf duyguları okumamı istemiş. Bu yüzden bana Artemis adını vermişler. Yani dokunulmamış, bozulmamış, "Saf Işığın Tanrıçası". Anadolu'dan Mezopotamya'ya, Suriye'den Lübnan'a, Mısır'dan Ege ve Akdeniz'in bütün kıyılarına, Yunanistan'dan İtalya'ya hatta İskandinavya'ya kadar herkes Artemis'i tanımış. Kimi zaman altın yaylı, dizginleri altın kakmalı, kimi zaman atlarına yoğun sazlı Meles ırmağından su içiren kız, en çok da ok taşıyan okçu tanrıça olarak bilirlermiş. Her yerde ve her çağda farklı isimleri olsa da onu herkes güzelliğinin, iffetinin, ayının, ışığın ve aşkın kadını olarak tanımış. Nice şiirler dökülmüş ölümlülerin dillerinden:

“Yalvarırım, kraliçem sana,
İster tanrı ol ister insan,
Yaygın göklerdeki tanrılardansın,
Ulu Zeus’un kızı Artemis olmalısın,
Görünüşün, boyun posun dipdiri,
Bedeninle tıpkı O’sun.”

Artemis’ten nefret edenler de olmuş tabii.

“Bana karşı komak mı şimdi niyetin, utanmaz köpek?
İstersen yay taşıyıcısı ol sen,
Kadınlara karşı aslan yapmışsa da seni Zeus,
İstedğini öldürme gücünü vermişse de sana,
Zor ölçersin gücünü benim gücümle,
Git dağlara, yaban keçilerini öldür,
Kendinden güçlüyle savaşmaktansa bu daha iyi.”

İşte böyle zehirli cümleler o çatallı dillerinden dökülövermiş tazecik yüreklere. Bütün bunlara rağmen, saf güzelliğimin ve ışığımın önüne kimse geçememiş. Kadınların en güzeli hep Artemis olmuş. Ay ışığından yapılmış saçlarım, *Zima mavis*i gözlerim, yürekleri titreten sesimle her dönemin kadını oldum. Bu yüzden sentetik robotlar arasında en güzel, en iyi at binen, en iyi ok kullanan hep bendim. Takvim yaprakları değişse de ata binme özlemim, ok ve yay ile avlanma içgüdüm hiç değişmedi.